ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CHRISTINE STIX-HACKL

της 5ης Μαρτίου 2002 [1]

I — Εισαγωγή

1. Η παρούσα προσφυγή λόγω παραβάσεως αφορά τη συμπεριφορά των βρετανικών αρχών κατά τη διαχείριση των ποσοστώσεων αλιευμάτων για τα έτη 1985 έως 1988 και 1990. Στην παράλληλη υπόθεση C-140/00, η Επιτροπή προβάλλει παρόμοιες αιτιάσεις όσον αφορά τις αλιευτικές περιόδους από το 1991 έως το 1996.

2. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, προς υπεράσπισή της, ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε τις παραβάσεις της Συνθήκης ΕΚ που επικαλείται, χωρίς να αμφισβητήσει στο σύνολό τους τις περιπτώσεις υπεραλιεύσεως που αιτιάται η Επιτροπή για τα συγκεκριμένα έτη. Συνεπώς, η παρούσα υπόθεση αφορά κυρίως το ζήτημα του βάρους αποδείξεως.

3. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε ήδη επί του ζητήματος αυτού με την απόφασή του της 1ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση C-333/99 [2]. Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί αν, εν προκειμένω, οι νέες απόψεις που θα μπορούσαν να προκύψουν ιδίως από τα επιχειρήματα της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου αντιτίθενται στη μεταφορά των απόψεων στις οποίες βασίζεται η απόφαση αυτή. Αν αυτό δεν συμβαίνει, το ερώτημα αν η επιχειρηματολογία της Επιτροπής δικαιολογεί ή όχι τις αιτούμενες διαπιστώσεις θα είναι καθοριστικό.

II — Νομικό πλαίσιο

4. Σύμφωνα με το άρθρο του 1 ο κανονισμός 170/83 [3] έχει ως σκοπό να διασφαλίσει την προστασία των αλιευτικών πεδίων, τη διατήρηση των θαλάσσιων βιολογικών πόρων και την ισόρροπη εκμετάλλευσή τους σε διαρκή βάση και υπό κατάλληλες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2001, σ. I-1025). Βλ. επίσης τις προτάσεις μου της 11ης Οκτωβρίου 2001 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-418/00 και C-419/00, Επιτροπή κατά Γαλλίας (απόφαση της 25ης Απριλίου 2002, Συλλογή 2002, σ. I-3969, I-3972).

3 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια (ΕΕ L 389, σ. 1).

5. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 170/83 προβλέπει τη θέσπιση των αναγκαίων για την υλοποίηση των προαναφερθέντων σκοπών μέτρων διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων. Δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, τα μέτρα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 μπορούν, μεταξύ άλλων, να περιλαμβάνουν τον περιορισμό της αλιευτικής δραστηριότητας, ιδιαίτερα με περιορισμό των αλιευμάτων.

6. Το άρθρο 3 του κανονισμού 170/83 ορίζει ότι, όταν για ένα είδος φαίνεται αναγκαίο να περιοριστεί η ποσότητα των αλιευμάτων, καθορίζονται ετησίως το σύνολο των επιτρεπόμενων αλιευμάτων, ανά απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων, το διαθέσιμο για την Κοινότητα μερίδιο, καθώς και, ενδεχομένως, το σύνολο των αλιευμάτων που αναλογούν στις τρίτες χώρες και οι ειδικοί όροι υπό τους οποίους πρέπει να ασκείται η αλιεία. Κατά το άρθρο 4 του κανονισμού, η διατιθέμενη για την Κοινότητα ποσότητα αλιευμάτων κατανέμεται μεταξύ των κρατών μελών κατά τρόπο που να εξασφαλίζει σε κάθε κράτος μέλος σχετική σταθερότητα των δραστηριοτήτων που ασκούνται ως προς κάθε απόθεμα.

7. Βάσει της διατάξεως αυτής, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1/85 του Συμβουλίου [4], ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3721/85 του Συμβουλίου [5], ο κανονισμός (ΕΟΚ) 4034/86 του Συμβουλίου [6], ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3977/87 του Συμβουλίου [7] και ο κανονισμός (ΕΟΚ) 4047/89 του Συμβουλίου [8] χορήγησαν στο Ηνωμένο Βασίλειο ποσοστώσεις αλιευμάτων για τα έτη 1985 έως 1988 και 1990.

8. Όσον αφορά τη διαχείριση των ποσοστώσεων, το άρθρο 5, παράγραφος 2, του

4 — Κανονισμός της 19ης Δεκεμβρίου 1984, για τον καθορισμό, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες αποθεμάτων, του προσωρινού συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1985 και ορισμένων όρων υπό τους οποίους μπορούν να αλιευθούν (ΕΕ L 1, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 800/85 του Συμβουλίου, της 26ης Μαρτίου 1985, για δεύτερη τροποποίηση του κανονισμού 1/85 (ΕΕ L 89, σ. 4), με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2756/85 του Συμβουλίου, της 27ης Σεπτεμβρίου 1985, για την τρίτη τροποποίηση του κανονισμού 1/85 (ΕΕ L 259, σ. 68), και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3720/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την τέταρτη τροποποίηση του κανονισμού 1/85 (ΕΕ L 361, σ. 1).

5 — Κανονισμός της 20ής Δεκεμβρίου 1985 για τον καθορισμό, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, του συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1986 και ορισμένων όρων υπό τους οποίους μπορούν να αλιευθούν (ΕΕ L 361, σ. 5). Ο κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3777/85 του Συμβουλίου, της 31ης Δεκεμβρίου 1985 (ΕΕ L 363, σ. 1), με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 114/86 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 1986, για την παράταση, μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1986, της ισχύος των κανονισμών (ΕΟΚ) 3721/85, (ΕΟΚ) 3730/85, (ΕΟΚ) 3734/85 και (ΕΟΚ) 3777/85 που αφορούν τον τομέα της αλιείας (ΕΕ L 17, σ. 4), με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2057/86 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 1986, για τρίτη τροποποίηση του κανονισμού 3721/85 (ΕΕ L 176, σ. 3), με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2374/86 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1986, για τέταρτη τροποποίηση του κανονισμού 3721/85 (ΕΕ L 206, σ. 4), και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3221/86 του Συμβουλίου, της 21ης Οκτωβρίου 1986, για πέμπτη τροποποίηση του κανονισμού 3721/85 (ΕΕ L 300, σ. 2).

6 — Κανονισμός της 22ας Δεκεμβρίου 1986 για τον καθορισμό, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, του συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1987 και ορισμένων όρων υπό τους οποίους μπορούν να αλιευθούν (ΕΕ L 376, σ. 39). Ο κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1365/87 του Συμβουλίου, της 18ης Μαΐου 1987 (ΕΕ L 129, σ. 15), με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1880/87 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1987 (ΕΕ L 179, σ. 4), με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2999/87 του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1987 (ΕΕ L 285, σ. 2), και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3545/87 του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1987, που τροποποιεί για τέταρτη φορά τον κανονισμό 4034/86 (ΕΕ L 337, σ. 7).

7 — Κανονισμός της 21ης Δεκεμβρίου 1987, για τον καθορισμό, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες ιχθύων, του συνόλου των επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1988 και ορισμένων όρων υπό τους οποίους μπορούν να αλιευθούν (ΕΕ L 375, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3173/88 του Συμβουλίου, της 14ης Οκτωβρίου 1988 (ΕΕ L 282, σ. 30), με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3286/88 του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1988 (ΕΕ L 292, σ. 3), και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3472/88 του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 1988 (ΕΕ L 305, σ. 12).

8 — Κανονισμός της 19ης Δεκεμβρίου 1989, περί καθορισμού, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, του συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1990 καθώς και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατόν να αλιεύονται (ΕΕ L 389, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 738/90 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1990 (ΕΕ L 82, σ. 7), με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1874/90 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1990, για τη δεύτερη τροποποίηση του κανονισμού 4047/89 (ΕΕ L 171, σ. 1), και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1887/90 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1990, για την τρίτη τροποποίηση του κανονισμού 4047/89 (ΕΕ L 172, σ. 1).

κανονισμού 170/83 ορίζει ότι «τα κράτη μέλη καθορίζουν, τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί».

9. Οι προϋποθέσεις για τη θέση σε εφαρμογή της υποχρεώσεως αυτής καθορίστηκαν κατ' αρχάς με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2057/82 του Συμβουλίου [9]. Ο κανονισμός αυτός καθορίζει για τις αλιεύσεις που πραγματοποιούνται από αλιευτικά σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους ή που είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος κανόνες ελέγχου προκειμένου να διασφαλίζεται η τήρηση των περιορισμών των δυνατοτήτων αλιείας. Οι κανόνες αυτοί περιείχαν διατάξεις σχετικά με την επιθεώρηση από τις αρχές των κρατών μελών των αλιευτικών σκαφών και τον έλεγχο των δραστηριοτήτων τους, τόσο στη θάλασσα όσο και στους λιμένες. Επιπλέον, τα κράτη μέλη όφειλαν να αναφέρουν περιοδικώς στην Επιτροπή τις επιθεωρήσεις τους και τα μέτρα που έλαβαν κατά ενδεχομένων παραβάσεων των κοινών κανόνων στον τομέα της αλιείας.

10. Το αρχικό κείμενο του άρθρου 1 του κανονισμού 2057/82 προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«1. Κάθε κράτος μέλος επιθεωρεί, εντός των λιμένων που ευρίσκονται στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία του ή στη δικαιοδοσία του, τα αλιευτικά σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους, ή που είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος, για να διασφαλίσει την τήρηση κάθε ισχύουσας ρυθμίσεως που έχει σχέση με τα μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου.

2. Εάν, στο τέλος επιθεωρήσεως που πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με την παράγραφο 1, οι αρμόδιες αρχές κράτους μέλους διαπιστώνουν ότι αλιευτικό σκάφος υπό σημαία κράτους μέλους, ή νηολογημένο σε κράτος μέλος, δεν τηρεί την ισχύουσα ρύθμιση για τα μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου, ασκούν ποινική ή διοικητική δίωξη κατά του πλοιάρχου του σκάφους αυτού.»

11. Την 1η Ιανουαρίου 1986, ο κανονισμός 2057/82 τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3723/85 του Συμβουλίου [10]. Η υποχρέωση των κρατών μελών να ασκούν ποινική ή διοικητική δίωξη σε περίπτωση παραβάσεως των μέτρων διατηρήσεως και ελέγχου επεκτάθηκε υπό την έννοια ότι τέτοιες διώξεις δεν πρέπει να ασκούνται μόνον κατά του πλοιάρχου αλλά και κατά οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου.

12. Την 1η Ιανουαρίου 1987, το άρθρο 1 του κανονισμού 2057/82 τροποποιήθηκε εκ

9 — Κανονισμός της 29ης Ιουλίου 1982 περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται από σκάφη των κρατών μελών (ΕΕ L 220, σ. 1).

10 — Κανονισμός της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την τροποποίηση του κανονισμού 2057/82 (ΕΕ L 361, σ. 42).

νέου [11]. Το τροποποιηθέν κείμενο προβλέπει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«1. Για να εξασφαλιστεί η τήρηση κάθε ισχύουσας ρύθμισης σχετικά με τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, κάθε κράτος μέλος ελέγχει, στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του, την άσκηση της αλιείας και των συναφών δραστηριοτήτων. Επιθεωρεί τα αλιευτικά σκάφη και όλες τις δραστηριότητες των οποίων η επιθεώρηση πρέπει να επιτρέπει να εξακριβώνεται η εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, και ιδίως τις δραστηριότητες εκφόρτωσης, πώλησης και εναποθήκευσης ιχθύων και καταγραφής των εκφορτώσεων και των πωλήσεων.

2. Εάν, στο τέλος ελέγχου ή επιθεώρησης που πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με την παράγραφο 1, οι αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους διαπιστώνουν ότι δεν τηρούνται οι ισχύουσες ρυθμίσεις για τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, ασκούν ποινική ή διοικητική δίωξη κατά του πλοιάρχου του συγκεκριμένου σκάφους ή κάθε άλλου υπεύθυνου.»

13. Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 2057/82, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3723/85, ο πλοίαρχος ή ο εντολοδόχος του, μετά από κάθε ταξίδι, υποβάλλει στις αρχές του κράτους μέλους, του οποίου χρησιμοποιεί τους τόπους εκφορτώσεως, δήλωση σχετικά με τις εκφορτωθείσες ποσότητες και τους τόπους αλιείας. Δυνάμει της παραγράφου 2, στα κράτη μέλη απόκειται να ελέγξουν την ακρίβεια των στοιχείων αυτών.

14. Δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2057/82, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 4027/86, ο πλοίαρχος ενημερώνει το κράτος μέλος του οποίου τη σημαία φέρει ή εις το οποίο είναι νηολογημένο το σκάφος του, μεταξύ άλλων, για τις ποσότητες και τους τόπους αλιείας στο μέτρο που αφορούν ιχθυαποθέματα υποκείμενα σε ποσόστωση, αν μεταφόρτωσε τα συγκεκριμένα αλιεύματα σε άλλο σκάφος ή αν τα εκφόρτωσε εκτός της Κοινότητας.

15. Το άρθρο 10 του κανονισμού 2057/82, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 4027/86, προβλέπει τα εξής:

«1. Όλα τα αλιεύματα ιχθυαποθέματος ή ομάδας ιχθυαποθεμάτων για τα οποία έχει καθορισθεί ποσόστωση και τα οποία αλιεύονται από αλιευτικά σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους, ή που είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος, υπολογίζονται, ανεξάρτητα από τον τόπο εκφορτώσεως, στην ποσόστωση αυτού του κράτους για το εν λόγω ιχθυαπόθεμα ή ομάδα ιχθυαποθεμάτων.

11 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 4027/86 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, για την τροποποίηση του κανονισμού 2057/82 (ΕΕ L 376, σ. 4).

2. Κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις ιχθυαποθέματος ή ομάδας ιχθυαποθεμάτων που υπόκεινται σε ρύθμιση ποσοστώσεως και οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από αλιευτικά σκάφη που φέρουν τη σημαία του, ή είναι νηολογημένα στο έδαφός του, θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που του έχει χορηγηθεί για το εν λόγω ιχθυαπόθεμα ή ομάδα ιχθυαποθεμάτων. Απαγορεύει από την ημερομηνία αυτή, προσωρινά, την αλιεία ιχθύων αυτού του αποθέματος ή αυτής της ομάδας αποθεμάτων από τα εν λόγω σκάφη, καθώς και τη διατήρηση επί του σκάφους, τη μεταφόρτωση και την εκφόρτωση, εφόσον οι αλιεύσεις πραγματοποιήθηκαν μετά την ημερομηνία αυτή, και καθορίζει την προθεσμία εντός της οποίας επιτρέπονται οι μεταφορτώσεις και οι εκφορτώσεις ή οι τελευταίες κοινοποιήσεις για τα αλιεύματα. Το μέτρο αυτό κοινοποιείται χωρίς καθυστέρηση στην Επιτροπή, η οποία ενημερώνει σχετικά τα υπόλοιπα κράτη μέλη.

3. Μετά την κοινοποίηση που αναφέρεται στην παράγραφο 2, ή με δική της πρωτοβουλία, η Επιτροπή καθορίζει, με βάση τα υπάρχονται στοιχεία, την ημερομηνία κατά την οποία, για ένα ιχθυαπόθεμα ή ομάδα ιχθυαποθεθεμάτων, τα αλιεύματα που υπόκεινται σε TAC, ποσόστωση ή άλλη μορφή ποσοτικού περιορισμού και τα οποία πραγματοποίησαν αλιευτικά σκάφη υπό σημαία κράτους μέλους, ή νηολογημένα σε κράτος μέλος, θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει τη ποσόστωση, παραχωρημένη ποσότητα ή διαθέσιμο μερίδιο γι' αυτό το κράτος μέλος ή ενδεχομένως για την Κοινότητα.

Επ' ευκαιρία της εκτίμησης της κατάστασης που αναφέρεται στο προηγούμενο εδάφιο, η Επιτροπή ενημερώνει τα συγκεκριμένα κράτη μέλη για τις προοπτικές παύσης μιας αλιείας λόγω εξάντλησης του TAC.»

16. Την 1η Αυγούστου 1987, ο κανονισμός 2057/82 αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2241/87 του Συμβουλίου [12]. Ο κανονισμός αυτός, ο οποίος με τη σειρά του καταργήθηκε την 1η Ιανουαρίου 1994, κωδικοποιεί τα διάφορα κείμενα του κανονισμού 2057/82. Συνεπώς, τα άρθρα 1 και 11 του κανονισμού 2241/87 αντιστοιχούσαν στα άρθρα 1 και 10 του κανονισμού 2057/82, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 4027/86.

17. Το άρθρο 9 του κανονισμού 2241/87 προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη φροντίζουν ώστε να καταγράφονται όλες οι εκφορτώσεις αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων που υπόκεινται σε TAC ή ποσοστώσεις, οι οποίες πραγματοποιούνται από αλιευτικά σκάφη υπό σημαία κράτους μέλους ή νηολογημένα σε κράτος μέλος. [...]

2. Κάθε κράτος μέλος κοινοποιεί στην Επιτροπή, το πρώτο δεκαπενθήμερο κάθε μήνα,

12 — Κανονισμός της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες (ΕΕ L 207, σ. 1).

τις ποσότητες κάθε αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων υποκειμένων σε TAC ή ποσοστώσεις που έχουν εκφορτωθεί κατά τον προηγούμενο μήνα, καθώς και κάθε πληροφορία που έλαβε σύμφωνα με τα άρθρα 7 και 8.

Οι κοινοποιήσεις στην Επιτροπή περιέχουν στοιχεία για τον τόπο αλιεύσεως, όπως ορίζεται στα άρθρα 5 και 6, καθώς και για την εθνικότητα των συγκεκριμένων αλιευτικών σκαφών.

Με την επιφύλαξη των λοιπών διατάξεων της παρούσας παραγράφου, τα κράτη μέλη παρέχουν στην Επιτροπή, μετά από αίτησή της, και εφόσον οι αλιευθείσες ποσότητες αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων που υπόκεινται σε TAC ή ποσοστώσεις πλησιάζουν το επίπεδο των TAC ή των ποσοστώσεων, πληροφορίες λεπτομερέστερες ή σε συχνότερα διαστήματα από ό,τι προβλέπεται στην παρούσα παράγραφο.

3. Η Επιτροπή ενημερώνει τα κράτη μέλη για τις κοινοποιήσεις που έλαβε βάσει του παρόντος άρθρου, σε προθεσμία 10 ημερών το πολύ από την ημερομηνία παραλαβής των κοινοποιήσεων αυτών.

4. Κάθε κράτος μέλος πρέπει να φυλάσσει ή να αναθέτει τη φύλαξη των εγγράφων που υποβάλλονται στις αρμόδιες αρχές του σύμφωνα με τα άρθρα 5 και 6 και τις ιδιαίτερες λεπτομέρειες εφαρμογής τους, έτσι ώστε να είναι δυνατή η αναδρομή στα έγγραφα αυτά, στα οποία βασίζονται οι κοινοποιήσεις στην Επιτροπή που αναφέρονται στην παράγραφο 2, για μια τριετία από την έναρξη του έτους που ακολουθεί εκείνο κατά το οποίο πραγματοποιήθηκαν οι εν λόγω εκφορτώσεις.»

III — Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα

A — *Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία*

18. Η Επιτροπή προσάπτει κατ' ουσίαν στο Ηνωμένο Βασίλειο ότι υπερέβη τις χορηγηθείσες σ' αυτό ποσοστώσεις αλιευμάτων όσον αφορά διάφορα ιχθυαποθέματα κατά τη διάρκεια των ετών 1985 έως 1988, καθώς και το 1990.

19. Με έγγραφα της 2ας Οκτωβρίου 1986, της 13ης Μαΐου 1987 και της 26ης Μαρτίου 1991, η Επιτροπή επέστησε την προσοχή της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου όσον αφορά τις υπερβάσεις των ποσοστώσεων αλιευμάτων διαφόρων ιχθυαποθεμάτων το 1985.

20. Με το έγγραφό της, προσήπτε, μεταξύ άλλων, στις βρετανικές αρχές ότι δεν έλαβαν

μέτρα για να αποφευχθούν οι υπερβάσεις αυτές, κατά παράβαση των εφαρμοστέων κανόνων του κοινοτικού δικαίου.

21. Το Ηνωμένο Βασίλειο απάντησε στα διάφορα έγγραφα οχλήσεως στις 9 Δεκεμβρίου 1986, στις 11 Ιουνίου 1987 και στις 16 Μαΐου 1991 όσον αφορά την υπεραλίευση το 1985, στις 10 Νοεμβρίου 1987 και στις 16 Μαΐου 1991 όσον αφορά την υπεραλίευση το 1986, στις 28 Ιουνίου 1989 και στις 16 Μαΐου 1991 όσον αφορά την υπεραλίευση το 1987, στις 22 Ιουλίου 1991 όσον αφορά την υπεραλίευση το 1988 και στις 19 Απριλίου 1993 όσον αφορά την υπεραλίευση το 1990.

22. Στις απαντήσεις της, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ανέφερε πολυάριθμους λόγους για να εξηγήσει τις συγκεκριμένες υπεραλιεύσεις. Επικαλέστηκε, μεταξύ άλλων, τις απρόβλεπτες και μη αναμενόμενες εκφορτώσεις αποθεμάτων, τις κακές μετεωρολογικές συνθήκες καθώς και τις καθυστερημένες δηλώσεις σχετικά με τις εκφορτώσεις που πραγματοποιήθηκαν στην Ισπανία από αλιευτικά σκάφη τα οποία, ασφαλώς, έφεραν την αγγλική σημαία ή ήταν νηολογημένα στο Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά ασκούσαν τις δραστηριότητές τους αποπλέοντας από τους ισπανικούς λιμένες (στο εξής: αγγλοϊσπανικά πλοία).

23. Δεδομένου ότι, κατά την Επιτροπή, τα έγγραφα αυτά δεν εξαφάνιζαν την υποψία παραβάσεως της Συνθήκης ΕΚ, η Επιτροπή διαβίβασε στις 21 Νοεμβρίου 1988 στο Ηνωμένο Βασίλειο αιτιολογημένη γνώμη σχετικά με το έτος 1985. Αιτιολογημένη γνώμη σχετικά με το έτος 1986 διαβιβάστηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο στις 9 Φεβρουαρίου 1989. Η αιτιολογημένη γνώμη της 1ης Οκτωβρίου 1992 αφορά τα έτη 1985, 1986 και 1987. Τέλος, η αιτιολογημένη γνώμη της 17ης Απριλίου 1996 αφορά τα έτη 1988 και 1990.

24. Το Ηνωμένο Βασίλειο απάντησε στις εν λόγω αιτιολογημένες γνώμες με έγγραφα της 8ης Φεβρουαρίου 1989, 17ης Απριλίου 1989 και 5ης Φεβρουαρίου 1993, όσον αφορά τα έτη 1985 έως 1987, και με έγγραφο της 13ης Ιουνίου 1996 όσον αφορά τα έτη 1988 και 1990. Στα έγγραφα αυτά, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου αναφέρει, μεταξύ άλλων, μέτρα σχετικά με την καλύτερη καταγραφή των δραστηριοτήτων των αγγλοϊσπανικών πλοίων, τα οποία, κατ' αυτό, εμπόδισαν μεταγενέστερη υπεραλίευση.

Η περίοδος αλιείας 1985

25. Όσον αφορά το έτος 1985, η Επιτροπή στηρίζει την προσφυγή της σε εννέα περιπτώσεις, αφενός, υπεραλιεύσεως, αφετέρου, αλιείας σε ζώνες στις οποίες το Ηνωμένο Βασίλειο δεν διαθέτει ποσοστώσεις[13]. Στο έγγραφό τους της 11ης Ιουνίου 1987, απαντώντας στο έγγραφο οχλήσεως της Επιτροπής, της 2ας Οκτωβρίου 1986, οι βρετανικές αρχές ισχυρίστηκαν ότι έξι από τις περιπτώσεις αυτές μπορούσαν να συσχετιστούν, τουλάχιστον εν μέρει, με τα αγγλοϊσπανικά πλοία.

13 — Στο εξής: μη επιτρεπόμενες αλιευτικές ζώνες.

Η περίοδος αλιείας 1986

26. Όσον αφορά το έτος 1986, η Επιτροπή στηρίζει την προσφυγή της σε τέσσερις περιπτώσεις υπεραλιεύσεως και σε μία περίπτωση αλιείας σε μη επιτρεπόμενη ζώνη.

27. Όσον αφορά την αλιεία της γλώσσας στις ζώνες V b (ζώνη ΕΚ), VI, XII και XIV, το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίστηκε μεν ότι τα αλιεύματα ανέρχονταν ήδη στα μέσα Νοεμβρίου στους 14 τόνους — επί 15 επιτρεπομένων —, οπότε η αλιεία απαγορεύτηκε στις 29 Νοεμβρίου 1986. Σύμφωνα με τους αριθμούς που διέθετε η Επιτροπή, η ποσόστωση των 15 τόνων όμως είχε ήδη εξαντληθεί τον Οκτώβριο, οπότε η αλίευση έπρεπε να έχει ήδη απαγορευτεί την εποχή αυτή. Ανεξαρτήτως αυτού, μετά την απαγόρευση της αλιείας, 3 τόνοι ακόμη εκφορτώθηκαν, κατά την Επιτροπή, έως το τέλος του έτους.

28. Όσον αφορά την αλιεία της γλώσσας στη ζώνη VII a, οι βρετανικές αρχές εξήγησαν ότι μέρος της υπεραλιεύσεως οφειλόταν στα αγγλοϊσπανικά πλοία. Επιπλέον, στις 13 Οκτωβρίου αυτές είχαν ήδη επιβάλλει περιορισμό της τάξεως του 10 % της αλιείας· ο περιορισμός αυτός αποδείχθηκε πάντως ανεπαρκής λόγω μη αναμενόμενης αυξήσεως της αλιείας, ώστε η αλιεία απαγορεύτηκε στις 15 Νοεμβρίου. Σ' αυτό η Επιτροπή απαντά ότι ο περιορισμός επήλθε σε χρόνο κατά τον οποίο 707 από τους 720 τόνους είχαν ήδη εκφορτωθεί. Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, οι εκφορτώσεις εξακολούθησαν μετά την απαγόρευση, ώστε, σε κάθε περίπτωση, πέντε τόνοι αλιεύτηκαν μετά την απαγόρευση αυτή.

29. Κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η υπεραλίευση γάδου και βακαλάου επίσης οφειλόταν εν μέρει στα αγγλοϊσπανικά πλοία. Όσον αφορά τον βακαλάο, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ισχυρίστηκε ότι σημαντικός αριθμός εκφορτώσεων είχαν πραγματοποιηθεί από μικρά πλοία, τα οποία δεν υπόκεινται στους σχετικούς με το ημερολόγιο καταστρώματος κανόνες.

30. Τέλος, στο έγγραφό τους της 17ης Απριλίου 1989, οι βρετανικές αρχές είχαν αναγνωρίσει ότι η αλιεία του ποντικιού (lingue bleue και lingue) είχε εξακολουθήσει ακόμη και αφού η Επιτροπή διέταξε την αναστολή της αλιείας στις 15 Οκτωβρίου.

Η περίοδος αλιείας 1987

31. Όσον αφορά το έτος 1987, η Επιτροπή στηρίζει την προσφυγή της σε δύο περιπτώσεις υπεραλιεύσεως και σε έξι περιπτώσεις αλιείας σε μη επιτρεπόμενη ζώνη.

Η περίοδος αλιείας 1988

32. Όσον αφορά το έτος 1988, η Επιτροπή στηρίζει την προσφυγή της σε μία περίπτωση υπεραλιεύσεως σκουμπριών.

33. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι βρετανικές αρχές, μετά την έκδοση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3165/88 της Επιτροπής[14], κατόπιν αιτήματος και με τη συνδρομή της Επιτροπής, άρχισαν έρευνα επί των δηλώσεων αλιευμάτων σκουμπριού από τα βρετανικά πλοία.

34. Βάσει των αποτελεσμάτων της έρευνας, η Επιτροπή είχε τη γνώμη ότι, επί των ποσοτήτων που δηλώθηκαν στα ημερολόγια καταστρώματος ως αλιευθείσες στη ζώνη VI, 50 245,9 τόνοι είχαν αλιευθεί στην πραγματικότητα στη ζώνη IV. Συνεπώς, η Επιτροπή αποφάσισε να απονείμει 25 000 τόνους στην τελευταία αυτή ζώνη, βάσει συνετής κατ' αυτήν εκτιμήσεως, αλλά ενώ είχε απολύτως επίγνωση, ταυτόχρονα, ότι, αν πολυάριθμες δηλώσεις εκφορτώσεων αφορώσες συνολική ποσότητα 32 000 τόνων δεν είχαν απολεσθεί, θα είχε ίσως αποδειχθεί ότι μέρος των εκ νέου απονεμηθεισών ποσοτήτων θα έπρεπε στην πραγματικότητα να έχουν απονεμηθεί σε άλλες ζώνες.

14 — Κανονισμός της 14ης Οκτωβρίου 1988 περί παύσεως της αλιείας του σκουμπριού από πλοία με σημαία του Ηνωμένου Βασιλείου (ΕΕ L 282, σ. 18).

35. Αν και το επίπεδο της υπεραλιεύσεως σκουμπριών αποτέλεσε ανέκαθεν αντικείμενο διαφοράς μεταξύ της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου και της Επιτροπής, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου δεν αμφισβήτησε ούτε την υπεραλίευση καθεαυτή ούτε το γεγονός ότι μέρος της εν λόγω υπεραλιεύσεως οφειλόταν σε παράνομες αλιεύσεις στη ζώνη IV. Στα έγγραφά της της 22ας Ιουλίου 1991 και της 13ης Ιουλίου 1996, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου είχε δεχθεί τις ασυνέπειες — προκύπτουσες από μια σύγκριση των στοιχείων που διέθετε η Επιτροπή και του περιεχομένου των ημερολογίων καταστρώματος — αλλ' εντούτοις απέδωσε τις ασυνέπειες αυτές στις κακές μετεωρολογικές συνθήκες.

Η περίοδος αλιείας 1990

36. Όσον αφορά το έτος 1990, η Επιτροπή στηρίζει την προσφυγή της σε τέσσερις περιπτώσεις υπεραλιεύσεως.

37. Όσον αφορά τη γλώσσα και το ψησσίδιο, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, χωρίς ταχεία παρέμβαση, ήδη τέλος Οκτωβρίου θα είχε επέλθει υπέρβαση των ποσοστώσεων αλιείας. Πάντως, κατά την Επιτροπή, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου δεν έλαβε μέτρα ελέγχου. Κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, οι εν λόγω περιπτώσεις υπερβάσεως οφείλονταν σε πληροφοριακά προβλήματα καθώς και σε σημαντική και απρόβλεπτη αύξηση των εκφορτώσεων στις Κάτω Χώρες.

38. Όσον αφορά την αλιεία βακαλάου στα νορβηγικά χωρικά ύδατα του Βορρά, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι σωρευθείσες βρετανικές εκφορτώσεις ανέρχονταν σε 2 571 τόνους στο τέλος του Μαΐου και ότι αυξήθηκαν ακόμη κατά 2 τόνους έως το τέλος του Δεκεμβρίου, παρόλον ότι οι βρετανικές αρχές απαγόρευσαν την αλιεία στις 27 Απριλίου.

Β — *Αιτήματα των διαδίκων*

39. Βάσει των απαντήσεων των βρετανικών αρχών στις αιτιολογημένες γνώμες της, η Επιτροπή θεωρεί ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, κατά τη διάρκεια των συγκεκριμένων πέντε ετών, δεν φρόντισε για την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως όσον αφορά τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων και, συνεπώς, άσκησε την παρούσα προσφυγή. Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι, όσον αφορά τα έτη 1985 έως 1988 και 1990, το Ηνωμένο Βασίλειο,

— παραλείποντας να καθορίσει τις ειδικές λεπτομέρειες όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που του χορηγήθηκαν,

— παραλείποντας να διενεργήσει τις επιθεωρήσεις και τους άλλους ελέγχους που προβλέπουν οι συναφείς κοινοτικοί κανονισμοί,

— παραλείποντας να απαγορεύσει προσωρινά ορισμένες αλιείες οσάκις οι ποσοστώσεις είχαν εξαντληθεί,

— παραλείποντας (το 1988 μόνο) να λάβει επαρκή μέτρα για την αποφυγή των ανακριβών αναφορών εκφορτώσεως σκουμπριών, και

— παραλείποντας να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά των πλοιάρχων σκαφών που παραβαίνουν τους κανονισμούς ή κατά οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις παραβάσεις αυτές,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει α) από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83[15] και από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2057/82[16] (για την περίοδο μέχρι την 1η Αυγούστου 1987) και από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87[17] (για τη μετέπειτα περίοδο)· β) από το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82 και από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονι-

15 — Που παρατέθηκε στην υποσημείωση 3.
16 — Που παρατέθηκε στην υποσημείωση 9.
17 — Που παρατέθηκε στην υποσημείωση 12.

σμού 2241/87· γ) από το άρθρο 9 του κανονισμού 2241/87, και δ) από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82 ή από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83·

2) να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

40. Το Ηνωμένο Βασίλειο ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή για τον λόγο ότι είναι αβάσιμη και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

IV — Νομική εκτίμηση

41. Στο πλαίσιο όλων των ισχυρισμών των διαδίκων τίθεται το ερώτημα αν η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς τις παραβάσεις που προβάλλει. Πριν από την εξέταση των επιμέρους ισχυρισμών πρέπει, επομένως, να εξεταστεί το ζήτημα του βάρους αποδείξεως στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως που έχει ως αντικείμενο την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως όσον αφορά τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων.

A — *Γενικές παρατηρήσεις σχετικά με την κατανομή του βάρους αποδείξεως*

42. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου δεν αμφισβητεί ότι κατά τα έτη 1985 έως 1988 και 1990 έλαβε χώρα σημαντική υπεραλίευση (στο εξής: συγκεκριμένη περίοδος). Ομοίως, οι αριθμοί στους οποίους βασίζεται η Επιτροπή στην προσφυγή της — εκτός δύο εξαιρέσεων — δεν αμφισβητούνται. Αντιθέτως, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου αμφισβητεί τα συμπεράσματα σύμφωνα με τα οποία οι αρμόδιες εθνικές αρχές δεν φρόντισαν για την τήρηση των εφαρμοστέων διατάξεων και ότι η μη τήρηση των οικείων ποσοστώσεων αλιείας οφείλεται σ' αυτό.

43. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου βασίζει κατ' ουσίαν την υπεράσπισή της στο γεγονός ότι η Επιτροπή ασφαλώς απέδειξε κάποιες περιπτώσεις υπεραλιεύσεως, αλλά δεν συμμορφώθηκε προς την υποχρέωσή της προς απόδειξη όσον αφορά τις αιτηθείσες γενικές διαπιστώσεις. Ειδικότερα, κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι δεν είχαν ληφθεί συγκεκριμένα μέτρα. Αντιθέτως, κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, αρκέστηκε να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό βάσει μερικών περιπτώσεων υπεραλιεύσεως, πράγμα που δεν αρκεί για να πληρωθούν οι προϋποθέσεις του βάρους αποδείξεως.

44. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ορθώς βασίζει τις εκτιμήσεις της στην αρχή κατά την οποία η Επιτροπή, στο πλαίσιο

προσφυγής λόγω παραβάσεως, δεν μπορεί να στηρίζεται στην ύπαρξη απλού τεκμηρίου, αλλά σε ακριβή και συγκεκριμένα στοιχεία [18].

45. Οσάκις εφαρμόζεται η αρχή αυτή στις διαδικασίες που αφορούν την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως περί της διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, πρέπει πάντως να γίνεται παραπομπή στην απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση Επιτροπή κατά Γαλλίας [19]. Το Δικαστήριο έκρινε ότι «από το σημαντικό μέγεθος των αριθμών αυτών και το ότι η κατάσταση που αφορούν επαναλαμβάνεται προκύπτει ότι η υπεραλίευση δεν μπορεί παρά να είναι συνέπεια της παραβάσεως εκ μέρους των γαλλικών αρχών των υποχρεώσεών τους ελέγχου. Επομένως, η επιχειρηματολογία της Γαλλικής Κυβερνήσεως ότι η Επιτροπή στηρίζεται στην ύπαρξη απλού τεκμηρίου δεν δικαιολογείται» [20].

46. Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι η προσφυγή της Επιτροπής στο πλαίσιο διαδικασίας που έχει ως αντικείμενο την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως περί της διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων δεν πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη για τον λόγο και μόνον ότι βασίζεται — απλώς — σε μερικές περιπτώσεις υπεραλιεύσεως. Και λίγες μόνον περιπτώσεις υπεραλιεύσεως στα κράτη μέλη μπορούν να θέσουν σοβαρώς σε κίνδυνο τους στόχους της κοινοτικής ρυθμίσεως λόγω του ενδεχομένου σωρευτικού αποτελέσματός τους. Συνεπώς, είναι λογικό, σύμφωνα με την απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας, η παράβαση υποχρεώσεων προβλεπομένων στους οικείους κανονισμούς να μην εξαρτάται από τον αριθμό των οικείων περιπτώσεων υπεραλιεύσεως αλλά από τη σχετική τους σπουδαιότητα και την επανάληψη των υπεραλιεύσεων.

47. Εξάλλου, ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή ότι η κοινοτική ρύθμιση δεν επιβάλλει ακριβή μέτρα για τη διασφάλιση της τηρήσεως των ποσοστώσεων. Αντιθέτως, στο κράτος μέλος απόκειται να επιλέξει τα μέτρα που έχουν περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας, λαμβάνοντας υπόψη τις τοπικές περιστάσεις. Συνεπώς, δεν μπορεί να απαιτηθεί από την Επιτροπή να αποδείξει ποια μέτρα θα έπρεπε να ληφθούν για να αποφευχθεί μια υπεραλίευση.

48. Η λύση την οποία δέχθηκε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας, από πολλές απόψεις είναι λυσιτελής.

18 — Αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1989, 290/87, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 1989, σ. 3083, σκέψη 17), της 20ής Μαρτίου 1990, C-62/89, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1990, σ. I-925, σκέψη 37), και της 31ης Ιανουαρίου 1991, C-244/89, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1991, σ. I-163, σκέψη 35).

19 — Που παρατέθηκε στην υποσημείωση 2.

20 — Απόφαση παρατεθείσα στην υποσημείωση 2, σκέψη 35. Ως προς το ζήτημα αυτό, βλ. επίσης τις προτάσεις μου στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-418/00 και C-419/00 (προπαρατεθείσες στην υποσημείωση 2).

49. Πρώτον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το βάρος αποδείξεως κατανέμεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε κανένας διάδικος δεν οφείλει να προσκομίσει αρνητική — και επομένως εξαιρετικά δύσκολο να προσκομιστεί — απόδειξη. Επομένως, η Επιτροπή δεν οφείλει να αποδείξει ούτε τη μη θέσπιση καταλλήλων μέτρων. Αυτό θυμίζει τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την απόδειξη των παραβάσεων διατάξεων όσον αφορά τη διοργάνωση των αγορών, σε σχέση με την εκκαθάριση των λογαριασμών ΕΓΤΠΕ, που δικαιολογεί παρόμοια κατανομή του βάρους αποδείξεως, ιδίως λόγω του ότι το κράτος μέλος μπορεί καλύτερα να προσκομίσει μια θετική απόδειξη [21].

50. Στον τομέα της κοινής αλιευτικής πολιτικής, λαμβάνονται υπόψη οι στόχοι αυτοί καθόσον τα κράτη μέλη έχουν κατ' αρχήν μια υποχρέωση, δηλαδή την τήρηση των αλιευτικών ποσοστώσεων που τους έχουν απονεμηθεί, πράγμα που συνιστά, με τη σειρά του, την απαραίτητη προϋπόθεση για την επίτευξη των στόχων του άρθρου 1 του κανονισμού 170/83. Συνεπώς, θα πρέπει να επανέλθουμε στον συλλογισμό αυτό λεπτομερώς κατά την εκτίμηση των αιτημάτων.

21 — Βλ. απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2001, C-374/99, Ισπανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. I-5943, σκέψη 15): «[Μ]ολονότι απόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει την παραβίαση των κανόνων της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών, ωστόσο, η Επιτροπή δεν υποχρεούται πάντως να αποδείξει κατά τρόπο εξαντλητικό την ανεπάρκεια των διεξαχθέντων από τις εθνικές διοικητικές αρχές ελέγχων ή το μη σύννομο των εκ μέρους τους διαβιβασθέντων στοιχείων [...]» καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Geelhoed, στην παράγραφο 44: «Στο κράτος μέλος εναπόκειται στη συνέχεια να αποδείξει — βάσει στοιχείων που διαθέτει το κράτος μέλος και όχι η Επιτροπή — ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε ορθή διαπίστωση των περιστατικών, ενδεχομένως δε ότι προέβη σε εσφαλμένο χαρακτηρισμό αυτών».

Β — *Οι κατάλληλες λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων αλιείας δεν καθορίστηκαν*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

51. Κατά την Επιτροπή, από την υποχρέωση που υπέχουν τα κράτη μέλη από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, δηλαδή να καθορίζουν σύμφωνα με τις εφαρμοστέες κοινοτικές διατάξεις τις λεπτομέρειες της χρησιμοποιήσεως των ποσοστώσεων που τους έχουν χορηγηθεί, προκύπτει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν επίσης να φροντίζουν για την τήρηση των θεσπισθέντων μέτρων, πράγμα το οποίο, με τη σειρά του, προϋποθέτει τον καθορισμό καταλλήλων κυρώσεων. Αν και το πρόβλημα που οφείλεται στην εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου εκφόρτωση ήταν γνωστό ήδη από καιρό, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι περιπτώσεις υπεραλιεύσεως εξακολούθησαν καθ' όλη τη διάρκεια της συγκεκριμένης περιόδου, πράγμα το οποίο οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν προέβλεψε λεπτομέρειες για την κατάλληλη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων αλιείας και ότι οι αρμόδιες εθνικές αρχές δεν έλεγξαν επαρκώς την τήρησή τους.

52. Η Επιτροπή εξάλλου ισχυρίζεται ότι οι βρετανικές αρχές δεν διασφάλισαν ότι όλες οι αλιεύσεις πράγματι ανακοινώθηκαν. Ομοίως, κατά την Επιτροπή, οι βρετανικές αρχές δεν είχαν θέσει σε εφαρμογή ένα σύστημα αναλύσεως όλων των στοιχείων, ώστε να είναι δυνατό να διαταχθεί εγκαίρως η προσωρινή αναστολή των αλιευτικών δραστηριοτήτων. Επιπλέον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν είχε διασφαλιστεί η

τήρηση τέτοιων διαταγών. Τέλος, κατά την Επιτροπή, οι βρετανικές αρχές δεν επεδίωξαν την υποβολή των αγγλοϊσπανικών πλοίων σε τακτικό έλεγχο στο Ηνωμένο Βασίλειο. Από αυτό προκύπτει, κατά την Επιτροπή, παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2057/82 (για τη χρονική περίοδο έως την 1η Αυγούστου 1987) και από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87 (για τη μετέπειτα περίοδο).

53. Σύμφωνα με τη γενική αμυντική γραμμή της[22], η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να συναχθεί ενδεχόμενο ελάττωμα του συστήματος ελέγχου, κατά τη διάρκεια της συγκεκριμένης περιόδου, μεμονωμένων περιπτώσεων υπεραλιεύσεως, δεδομένου ότι αυτό θα κατέληγε σε παράνομο τεκμήριο[23].

54. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου επικαλείται εξάλλου τα ανθρώπινα και υλικά μέσα που διέθετε.

55. Στο μέτρο που η Επιτροπή αιτιάται την απουσία καθορισμένων μέτρων, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου παραπέμπει στην απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1999, C-328/96[24], κατά την οποία η Επιτροπή πρέπει να υποδείξει ειδικά στο οικείο κράτος μέλος ότι πρέπει να προβεί στη θέσπιση συγκεκριμένου μέτρου, εφόσον προτίθεται να ασκήσει προσφυγή λόγω παραβάσεως με αντικείμενο την παράλειψη της θεσπίσεως του μέτρου αυτού.

2. Εκτίμηση

56. Πρώτον, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή απέδειξε την ύπαρξη σημαντικού αριθμού περιπτώσεων υπεραλιεύσεως κατά τη διάρκεια της συγκεκριμένης περιόδου. Πρέπει να υπογραμμιστεί συναφώς ότι οι αριθμοί τους οποίους παρέθεσε η Επιτροπή, κατ' ουσίαν, δεν αμφισβητήθηκαν.

57. Υπό το φως της υποθέσεως C-333/99[25], δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου σχετικά με την κατανομή του βάρους αποδείξεως. Από το επίπεδο των ποσοτήτων υπεραλιεύσεως και από την επανάληψη των περιπτώσεων υπεραλιεύσεως μπορεί ασφαλώς να συναχθεί ότι οι προσαπτόμενες περιπτώσεις υπεραλιεύσεως κατέστησαν δυνατές μόνο διότι οι αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους δεν ανταποκρίθηκαν στις υποχρεώσεις τους ελέγχου ή δεν ανταποκρίθηκαν επαρκώς[26]. Συνεπώς, το επιχείρημα της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, κατά το οποίο η Επιτροπή βασίστηκε σε απλό τεκμήριο, δεν είναι βάσιμο.

22 — Βλ. παραγράφους 43 επ. ανωτέρω.

23 — Βλ. τη νομολογία που παρατίθεται στην υποσημείωση 18.

24 — Επιτροπή κατά Αυστρίας (Συλλογή 1999, σ. I-7479, σκέψη 39).

25 — Που παρατέθηκε στην υποσημείωση 2.

26 — Βλ. επίσης τις παραγράφους 43 επ. ανωτέρω.

58. Ομοίως, είναι λάθος να γίνεται επίκληση του αριθμού των ποσοστώσεων που τηρήθηκαν. Η εκτίμηση της τηρήσεως της κοινοτικής ρυθμίσεως όσον αφορά τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων δεν μπορεί να εξαρτάται, λαμβάνοντας υπόψη τον σκοπό διατηρήσεως ορισμένων αποθεμάτων, από το ερώτημα αν η πλειοψηφία των χορηγηθεισών στο κράτος μέλος ποσοστώσεων τηρήθηκε. Αντιθέτως, έχει σημασία να γνωρίζει κανείς σε τι βαθμό το κράτος μέλος τήρησε κάθε μία από τις επιμέρους ποσοστώσεις που του χορηγήθηκαν.

59. Η προπαρατεθείσα απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1999 δεν αλλάζει τίποτε ως προς την εκτίμηση αυτή. Στην υπόθεση αυτή, η Επιτροπή συνήγαγε παράβαση της Συνθήκης ΕΚ από τη μη θέσπιση ενός μέτρου. Στην παρούσα υπόθεση, εντούτοις, δεν πρόκειται για τη θέσπιση ή τη μη θέσπιση συγκεκριμένου μέτρου, αλλά για την απουσία συγκεκριμένου αποτελέσματος. Όσον αφορά τον καθορισμό των λεπτομερειών χρησιμοποιήσεως των ποσοστώσεων αλιείας, το κοινοτικό δίκαιο δεν προβλέπει πράγματι τη θέσπιση συγκεκριμένων μέτρων, αλλά μόνον τη θέσπιση μέτρων που εξασφαλίζουν την τήρηση των χορηγηθεισών σε συγκεκριμένο κράτος μέλος ποσοστώσεων. Η επιλογή των θεσπισθέντων μέτρων παραμένει κατ' αρχήν στην αρμοδιότητα των κρατών μελών. Λαμβάνοντας υπόψη τις περιπτώσεις υπεραλιεύσεως που απέδειξε η Επιτροπή, λίγο ενδιαφέρει, για την επιτυχή έκβαση της προσφυγής, το γεγονός ότι κανένα μέτρο δεν θεσπίστηκε ή ότι μόνον ανεπαρκή μέτρα θεσπίστηκαν.

60. Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι, σύμφωνα με επιχείρημα της ίδιας της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, σημαντικό μέρος των περιπτώσεων υπεραλιεύσεως οφείλεται στα αγγλοϊσπανικά πλοία. Αυτό επιβεβαιώνει την αιτίαση της Επιτροπής, κατά την οποία οι βρετανικές αρχές δεν επέτυχαν την τακτική υποβολή σε έλεγχο στο Ηνωμένο Βασίλειο των αγγλοϊσπανικών πλοίων.

61. Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2057/82, και από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87, καθόσον δεν καθόρισε τις αναγκαίες λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που του χορηγήθηκαν για τις περιόδους αλιείας 1985 έως 1988 και 1990 και καθόσον, κατά τη διάρκεια των ετών αυτών, δεν φρόντισε για την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως περί της διατηρήσεως των ειδών ιχθύων με επαρκή επίβλεψη των δραστηριοτήτων αλιείας και κατάλληλο έλεγχο του αλιευτικού στόλου, των εκφορτώσεων και της καταγραφής των αλιεύσεων.

Γ — *Ελλιπής καταγραφή των εκφορτώσεων ορισμένων αλιεύσεων σκουμπριών το 1988*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

62. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το άρθρο 9 του κανονισμού 2241/87 επιβάλλει σε κάθε

κράτος μέλος όχι μόνο να φροντίζει για την καταγραφή των εκφορτώσεων, οι οποίες πραγματοποιούνται από σκάφη υπό σημαία του συγκεκριμένου κράτους μέλους ή νηολογημένα στο εν λόγω κράτος μέλος, και να διαβιβάζει τις αντίστοιχες πληροφορίες στην Επιτροπή εντός ορισμένης προθεσμίας, αλλά επίσης να φροντίζει ώστε οι καταγραφείσες και ανακοινωθείσες πληροφορίες να ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Εντούτοις, κατά την Επιτροπή, οι βρετανικές αρχές δεν έλαβαν μέτρα για να διασφαλιστεί το 1988 ότι οι ζώνες, εντός των οποίων τα σκουμπριά αλιεύτηκαν, καταγράφηκαν ορθώς ή διορθώθηκαν μεταγενεστέρως.

63. Το Ηνωμένο Βασίλειο, από την πλευρά του, ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε τις πλημμέλειες. Εξάλλου, κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, η Επιτροπή βασίστηκε σε εκτίμηση για να καθορίσει το ύψος των καθ' υπέρβαση ποσοτήτων. Ανεξαρτήτως αυτού, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου τονίζει ότι το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 επιβάλλει μόνον την εμπρόθεσμη διαβίβαση στην Επιτροπή των πληροφοριών που απορρέουν από το περιεχόμενο των ημερολογίων καταστρώματος. Κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, το Ηνωμένο Βασίλειο επίσης ανταποκρίθηκε στην υποχρέωση αυτή.

64. Εν προκειμένω, επίσης, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου θεωρεί ότι το επιχείρημα της Επιτροπής δεν αρκεί, δεδομένου ότι η τελευταία δεν ανέφερε τα μέτρα που αυτή θεωρεί αναγκαία. Οι διεξαχθείσες από τις εθνικές αρχές έρευνες, σε συνεργασία με την Επιτροπή, δεν επέτρεψαν, κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, να προκύψουν νέα πραγματικά περιστατικά όσον αφορά τους πραγματικούς τόπους αλιεύσεως. Συνεπώς, ισχυρίζεται η Βρετανική Κυβέρνηση, ήταν αδύνατο, αφενός, να διορθωθούν τα ήδη διαβιβασθέντα στοιχεία, και, αφετέρου, να ασκηθούν ποινικές ή διοικητικές διώξεις κατά των υπευθύνων.

65. Στο υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή υπογραμμίζει το γεγονός ότι το σύστημα καταγραφής των αλιεύσεων συνιστά ουσιώδη προϋπόθεση για τη θέσπιση μέτρων για την αποφυγή της υπερβάσεως των ποσοστώσεων, ώστε η ακρίβεια των δηλώσεων είναι καθοριστική. Εξάλλου, κατά την Επιτροπή, το Ηνωμένο Βασίλειο αγνόησε το γεγονός ότι όλα τα κράτη μέλη, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87, οφείλουν να φροντίζουν ώστε όλες οι εκφορτώσεις αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων που υπόκεινται σε TAC ή σε ποσόστωση να αναφέρονται σε ένα ευρετήριο. Εξάλλου, η Επιτροπή προβάλλει παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 2241/87 για τον λόγο ότι τα σχετικά με τις οικείες ποσότητες έγγραφα δεν φυλάχθηκαν κανονικά.

66. Κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου η Επιτροπή βασίζεται, συναφώς, σε έγγραφο που δεν επισυνάφθηκε στο δικόγραφο. Η Βρετανική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι, επιπλέον, λαμβάνοντας υπόψη το

άρθρο 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, οι παραβάσεις του άρθρου 9, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού 2241/87 προβλήθηκαν καθυστερημένα.

2. Εκτίμηση

67. Ο δεύτερος λόγος είναι ο μόνος λόγος που αφορά ειδικώς την παρούσα υπόθεση. Πάντως, θα μπορούσε να εξεταστεί βάσει των ήδη παρατεθεισών αρχών [27].

68. Πρέπει να παρατηρηθεί ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δέχεται κατ' αρχήν τα προβλήματα που συνδέονται με την αβεβαιότητα όσον αφορά τους τόπους αλιείας των συγκεκριμένων ποσοστώσεων σκουμπριών και επί των οποίων, κατ' αυτό, βασίζεται η Επιτροπή. Οι σχετικές έρευνες που διεξήχθησαν από τις βρετανικές αρχές αποκάλυψαν, εν πάση περιπτώσει, ότι τα καταγραφέντα στοιχεία σχετικά με τους τόπους αλιείας ήταν εν μέρει ανακριβή, χωρίς να είναι δυνατό να υπαχθούν με βεβαιότητα οι συγκεκριμένες ποσότητες στην ακριβή ζώνη.

69. Πρέπει, επομένως, να υποτεθεί ότι η ανακρίβεια μέρους των σχετικών με τις αλιεύσεις σκουμπριών το 1988 στοιχείων αποδείχθηκε.

70. Εξάλλου, πρέπει να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή ορθώς δηλώνει ότι η υποχρέωση που υπέχουν τα κράτη μέλη από το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 δεν περιορίζεται στην εμπρόθεσμη διαβίβαση στην Επιτροπή των αποδειχθέντων από τις αρχές τους στοιχείων. Πράγματι, η καλή λειτουργία της κοινοτικής ρυθμίσεως εξαρτάται ουσιαστικά από την αξιοπιστία των συλλεγέντων από τα κράτη μέλη στοιχείων. Αφενός, τα στοιχεία αυτά είναι χρήσιμα για τα ίδια τα κράτη μέλη, για να μπορούν τα τελευταία να θεσπίζουν εγκαίρως τα αναγκαία μέτρα, σε συγκεκριμένη περίπτωση, για να αποφεύγεται η υπέρβαση των ποσοστώσεων· αφετέρου, αποτελούν επίσης την απαραίτητη προϋπόθεση για τις δραστηριότητες ελέγχου της Επιτροπής στον εν λόγω τομέα. Πρέπει επίσης, εν προκειμένω, να υπομνηστεί το άρθρο 10 ΕΚ, κατά το οποίο τα κράτη μέλη διευκολύνουν τα κοινοτικά όργανα στην εκτέλεση της αποστολής τους.

71. Σύμφωνα προς αυτό, η υποχρέωση που υπέχουν τα κράτη μέλη από το άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2241/87 δεν μπορεί να περιορίζεται απλώς στην εμπρόθεσμη διαβίβαση στην Επιτροπή των στοιχείων τα οποία αυτά συνέλεξαν. Αντιθέτως, οφείλουν να φροντίζουν τουλάχιστον ευλόγως ώστε τα εσφαλμένα στοιχεία να μη λαμβάνονται υπόψη ή, σε περίπτωση αμφιβολίας ως προς την ακρίβεια των στοιχείων, οφείλουν να συμβάλλουν, όσο αυτό είναι δυνατό, στην ταχεία διευκρίνιση των πραγματικών περιστατικών. Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 2, τα κράτη μέλη υποχρεούνται, μεταξύ άλλων, να αναφέρουν στις ανακοινώσεις τους προς την Επιτροπή τον

27 — Βλ. παραγράφους 43 επ. ανωτέρω.

τόπο των αλιεύσεων. Αν η ακρίβεια των στοιχείων αυτών δεν ήταν καθοριστική, η υποχρέωση αυτή θα ήταν μάταιη [28].

72. Συνεπώς, φαίνεται ήδη να υπάρχει παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87 λόγω του ότι οι βρετανικές αρχές δεν φρόντισαν επαρκώς για την τακτική καταγραφή από τις αρμόδιες εθνικές αρχές, το 1988, σημαντικής ποσότητας σκουμπριών.

73. Υπάρχει παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 σε περίπτωση διαβιβάσεως μη αξιόπιστων στοιχείων και σε περίπτωση που δεν καταβάλλονται προσπάθειες για τη μεταγενέστερη διόρθωση των διαβιβασθέντων στοιχείων. Το γεγονός ότι οι αποδείξεις δεν ήταν επαρκείς για την άσκηση ποινικής ή διοικητικής διώξεως δεν αρκεί, από μόνο του, για να δικαιολογήσει την παράβαση αυτή.

74. Σύμφωνα με τις σχετικές με το βάρος αποδείξεως αρχές που εκτέθηκαν στην αρχή [29], η Επιτροπή, κατά τη γνώμη μου, απέδειξε επαρκώς ότι υπάρχει παράβαση του άρθρου 9, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2241/87. Απέδειξε πράγματι ότι τα διαβιβασθέντα από τη Βρετανική Κυβέρνηση στοιχεία ήταν προδήλως σε μεγάλο βαθμό αναξιόπιστα. Πάντως, από αυτό προκύπτει ότι οι βρετανικές αρχές το 1988 δεν εξασφάλισαν ούτε να τους διαβιβασθούν ορθά στοιχεία, ούτε τα στοιχεία που αυτές διαβίβασαν στην Επιτροπή να είναι επαρκώς αξιόπιστα.

75. Όσον αφορά τη διαφύλαξη τέτοιων εγγράφων, που συνιστούν το έρεισμα των ανακοινώσεων κάθε κράτους μέλους προς την Επιτροπή, η τελευταία δεν ανέφερε κατά πόσον το Ηνωμένο Βασίλειο είχε παραβεί την υποχρέωση που υπέχει. Συνεπώς, δεν μπορεί να διαπιστωθεί παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 2241/87.

76. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη, το 1988, τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2241/87, καθόσον δεν θέσπισε επαρκή μέτρα για να διασφαλιστούν οι ορθές πληροφορίες σχετικά με τις εκφορτώσεις σκουμπριών.

28 — Βλ., επίσης, το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87: «Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για την επαλήθευση της ακρίβειας των δηλώσεων που γίνονται».

29 — Βλ. παραγράφους 43 επ. ανωτέρω.

Δ — *Καθυστερημένη αναστολή των αλιευτικών δραστηριοτήτων*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

77. Παραθέτοντας τη νομολογία [30], η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι από το άρθρο 10 του κανονισμού 2057/82, καθώς και από το άρθρο 11 του κανονισμού 2241/87, προκύπτει ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν εγκαίρως όλα τα αναγκαία μέτρα για να εμποδίσουν υπέρβαση των χορηγηθεισών στα κράτη μέλη ποσοστώσεων με σκοπό τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων. Η απαίτηση ενέργειας σε εύθετο χρόνο συνεπάγεται την υποχρέωση, ήδη προτού εξαντληθούν οι ποσοστώσεις, να ληφθούν δεσμευτικά μέτρα για να απαγορευθεί μέχρι νεωτέρας διαταγής οποιαδήποτε οικεία αλιευτική δραστηριότητα. Κατά την Επιτροπή, σε όλες τις περιπτώσεις, οι βρετανικές αρχές είτε δεν είχαν προβεί σε καμία απολύτως ενέργεια είτε είχαν ενεργήσει καθυστερημένα.

78. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, από την πλευρά της, ισχυρίζεται ότι υπάρχει υποχρέωση προσωρινής αναστολής κάθε αλιευτικής δραστηριότητας μόνον αν η εξάντληση των ποσοστώσεων είναι πράγματι προβλέψιμη. Κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή δεν απέδειξε πάντως ότι δεν διατάχθηκε απαγόρευση παρά την προβλέψιμη εξάντληση των ποσοστώσεων. Μόνο σε πέντε περιπτώσεις [31] ανέφερε ορθούς αριθμούς, χωρίς πάντως να λάβει υπόψη ορισμένες εξηγήσεις [32].

79. Στο υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή εξετάζει, μη περιλαμβάνοντας, εν γνώσει της, τις περιπτώσεις αλιείας σε απαγορευμένη ζώνη, τις επιμέρους περιπτώσεις υπεραλιεύσεως. Με τον τρόπο αυτό, διαπιστώνει ότι η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου δεν αμφισβητεί ότι οι συγκεκριμένες ποσοστώσεις είχαν ήδη εξαντληθεί κατά τον χρόνο της ενάρξεως ισχύος των αντίστοιχων διαταγών απαγορεύσεως. Εξάλλου, η Επιτροπή απέδειξε, με τη βοήθεια αριθμών, ότι οι ποσοστώσεις είχαν ήδη εξαντληθεί κατά τον χρόνο της ενάρξεως της ισχύος των απαγορεύσεων. Κατά την Επιτροπή, από την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1989 στην υπόθεση 290/87 [33] προκύπτει ότι η Επιτροπή συμμορφώνεται προς την υποχρέωσή της περί αποδείξεως ήδη αναφέροντας τις ποσότητες που αλιεύθηκαν κατά τον χρόνο της ενάρξεως της ισχύος των απαγορεύσεων. Κατά την Επιτροπή, μόνον το χρονικό αυτό σημείο είναι καθοριστικό και στην προκειμένη περίπτωση.

2. Εκτίμηση

80. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου [34], τα κράτη μέλη υποχρεούνται,

30 — Αποφάσεις της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 18, σκέψη 20)· της 31ης Μαρτίου 1991, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 18, σκέψη 20), και της 7ης Δεκεμβρίου 1995, C-52/95, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1995, σ. I-4443, σκέψη 29).

31 — Γλώσσα στις ζώνες V β, VI, XII και XIV το 1986· γλώσσα στις ζώνες VII a το 1986· ψησσίδιο στη ζώνη VII στ και ζ το 1990· γλώσσα στις ζώνες II και IV το 1990, και γλώσσα στη ζώνη VII ε το 1997.

32 — Βλ., συναφώς, τις παραγράφους 27 επ. και 37 επ. ανωτέρω.

33 — Που παρατέθηκε στην υποσημείωση 18, σκέψη 13.

34 — Βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας, προπαρατεθείσα στη υποσημείωση 2, καθώς και τις παραπομπές που παρατίθενται σ' αυτήν.

δυνάμει του άρθρου 10 του κανονισμού 2057/82 ή του άρθρου 11 του κανονισμού 2241/87 [35], ήδη πριν από την εξάντληση των ποσοστώσεων, να λάβουν δεσμευτικά μέτρα για να απαγορεύσουν μέχρι νεωτέρας διαταγής κάθε αλιευτική δραστηριότητα.

81. Πρώτον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η παράβαση των προπαρατεθεισών διατάξεων δεν μπορεί να εξαρτάται από την εκ μέρους της Επιτροπής απόδειξη συγκεκριμένων ποσοτήτων αλιευμάτων, αν, σύμφωνα με δική του ομολογία, το κράτος μέλος δεν έλαβε κανένα μέτρο παρά την υπέρβαση των ποσοστώσεων. Το γεγονός ότι η Επιτροπή παρέσχε αριθμούς μόνο σε πέντε περιπτώσεις [36] εξηγείται από το γεγονός ότι, στις άλλες περιπτώσεις, δεν ελήφθη απολύτως κανένα μέτρο για να απαγορευθούν προσωρινώς οι αλιευτικές δραστηριότητες.

82. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου εξήγησε την απουσία μέτρων στις περιπτώσεις υπεραλιεύσεως από το 1985 έως το 1987 κυρίως με το γεγονός ότι οι εν λόγω υπεραλιεύσεις έγιναν από αγγλοϊσπανικά πλοία. Επομένως, κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, ήταν δύσκολο να καθοριστούν εγκαίρως οι αλιευθείσες ποσότητες, πράγμα το οποίο, με τη σειρά του, εξηγούσε την ημερομηνία θεσπίσεως των οικείων μέτρων.

83. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται πρακτικές δυσχέρειες προκειμένου να δικαιολογούν τη μη λήψη των ενδεικνυομένων μέτρων ελέγχου. Αντίθετα, εναπόκειται στα κράτη μέλη, που είναι επιφορτισμένα με την εκτέλεση των κοινοτικών ρυθμίσεων στον τομέα των προϊόντων αλιείας, να υπερνικούν τις δυσχέρειες αυτές λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα [37].

84. Για τον λόγο αυτό, αποκλείεται η επίκληση πρακτικών δυσχερειών — όπως είναι οι εκφορτώσεις στην Ισπανία που αναφέρθηκαν από την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και οι διακυμάνσεις των ποσοτήτων που εκφορτώθηκαν στα άλλα κράτη μέλη ή σε τρίτες χώρες. Αυτό ισχύει ακόμη περισσότερο καθόσον οι εν λόγω δυσχέρειες δεν ήταν κατά κανένα τρόπο ανυπέρβλητες και η κοινοτική ρύθμιση είχε προβλέψει τη διαβίβαση στοιχείων μεταξύ των κρατών μελών καθώς και με τρίτες χώρες [38].

85. Τέλος, πρέπει να συμφωνήσω με τη γνώμη της Επιτροπής, κατά την οποία η απόσυρση των αδειών αλιείας το 1990, όσον αφορά τα αλιευτικά πλοία με μήκος άνω των 10 μέτρων, δεν εξομοιούται με προσωρινή απαγόρευση των δραστηριοτήτων αλιείας, στο μέτρο που το μέτρο αυτό δεν αφορά όλα τα πλοία.

35 — Δυνάμει της αποφάσεως της 7ης Δεκεμβρίου 1995, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 30), το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 θεμελιώνει την ίδια υποχρέωση των κρατών μελών όπως το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82.

36 — Βλ. υποσημείωση 34.

37 — Αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 2, σκέψη 44)· της 7ης Δεκεμβρίου 1995, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 30), και της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 18).

38 — Βλ., για παράδειγμα, τα άρθρα 6 και 7 του κανονισμού 2057/82.

86. Επομένως, σε όλες τις περιπτώσεις στις οποίες θεσπίστηκε ένα μέτρο, η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς, βάσει των ποσοτήτων που αλιεύτηκαν κατά τον χρόνο της ενάρξεως της ισχύος των απαγορεύσεων, ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν πέτυχε να θεσπίσει εγκαίρως προσωρινή αναστολή των αλιευτικών δραστηριοτήτων, πριν από την εξάντληση των οικείων ποσοστώσεων που του είχαν χορηγηθεί.

87. Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82 και από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87, καθόσον δεν απαγόρευσε την αλιεία ορισμένων αποθεμάτων, ή δεν την απαγόρευσε εγκαίρως, όταν οι αντίστοιχες ποσοστώσεις εξαντλήθηκαν λόγω των αλιεύσεων.

Ε — *Απουσία ποινικών ή διοικητικών κυρώσεων*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

88. Κατά την άποψη της Επιτροπής, τα κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82, όπως ισχύει, και σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού 2241/87, είναι υποχρεωμένα να ασκούν ποινικές ή διοικητικές διώξεις κατά οποιουδήποτε υπευθύνου — για παραβάσεις των διατάξεων σχετικά με τα μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου[39]. Κατά την Επιτροπή, οι πρακτικές δυσχέρειες, όπως η απουσία επαρκών αποδεικτικών στοιχείων που προβάλλει η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, δεν μπορούν επιπλέον να δικαιολογήσουν την παράλειψη των βρετανικών αρχών. Ομοίως, ισχυρίζεται η Επιτροπή, το γεγονός ότι τα «υπεύθυνα» πλοία ενήργησαν εκτός των χωρικών υδάτων δεν συνιστά δικαιολογία.

89. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, από την πλευρά της, ισχυρίζεται ότι, κατά τη νομολογία[40], η Επιτροπή οφείλει να προβάλλει «ακριβή και συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά» από τα οποία πρέπει να προκύπτει ότι οι αρμόδιες αρχές κράτους μέλους παρέλειπαν συστηματικώς να προβούν σε δίωξη των υπευθύνων για τέτοιες παραβάσεις. Κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η Επιτροπή πάντως δεν προσκόμισε την απόδειξη αυτή· δεν μπόρεσε να αναφέρει ούτε μία περίπτωση κατά την οποία οι βρετανικές αρχές δεν ενήργησαν παρά τα πρόδηλα και επαρκή αποδεικτικά στοιχεία.

90. Ως προς τα αγγλοϊσπανικά πλοία, η Βρετανική Κυβέρνηση ισχυρίζεται εξάλλου ότι οι βρετανικές αρχές δεν έλαβαν από τις

39 — Το αρχικό κείμενο του άρθρου 1 του κανονισμού 2057/82 αφορά μόνον τους πλοιάρχους· ευρύτερη υποχρέωση, σύμφωνα με τα μεταγενέστερα κείμενα, απορρέει πάντως σιωπηρώς από το άρθρο 10 ΕΚ.

40 — Αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1989, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 18, σκέψεις 18 έως 20), και της 17ης Δεκεμβρίου 1995, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 30, σκέψεις 33 έως 36).

ισπανικές αρχές επαρκείς πληροφορίες σχετικά με τις παραβάσεις που διέπραξαν πλοία νηολογημένα στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ισχυρίζεται ότι οι βάσεις για τη βελτίωση της συνεργασίας μεταξύ κρατών μελών τέθηκαν, για πρώτη φορά, με τον κανονισμό 3483/88 του Συμβουλίου [41].

91. Στο υπόμνημά της ανταπαντήσεως, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου εξετάζει, τέλος, τις διώξεις που έπρεπε να έχουν ασκηθεί, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, κατά των υπευθύνων για ορισμένες παραβάσεις.

2. Εκτίμηση

92. Επιβάλλεται κατ' αρχάς η διαπίστωση ότι η υποχρέωση ασκήσεως ποινικής ή διοικητικής διώξεως σε περίπτωση μη τηρήσεως των διατάξεων σχετικά με τα μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου, τόσο κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82, είτε υπό την αρχική του μορφή είτε όπως τροποποιήθηκε με τους κανονισμούς 3723/85 και 4027/86, όσο και κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87, κατ' αρχήν υπήρξε. Τίθεται το ερώτημα αν η Επιτροπή απέδειξε παράβαση της υποχρεώσεως αυτής εκ μέρους του Ηνωμένου Βασιλείου κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών.

41 — Κανονισμός της 7ης Νοεμβρίου 1988, για την τροποποίηση του κανονισμού 2241/87 (ΕΕ L 306, σ. 2).

93. Επειδή η παράβαση της υποχρεώσεως αμφισβητείται εν προκειμένω, φαίνεται επίσης αναγκαίο να εξεταστεί το ζήτημα του βάρους αποδείξεως.

94. Ασφαλώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή οφείλει να προβάλλει «ακριβή και συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά» όσον αφορά την προβαλλομένη παράβαση της υποχρεώσεως [42]. Πάντως, το συμπέρασμα που συνίσταται στο να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποδείξει τη σημαντική παράλειψη ασκήσεως διώξεων δεν απορρέει ούτε από τη νομολογία ούτε από πρακτικούς συλλογισμούς.

95. Στην απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 1995, Επιτροπή κατά Γαλλίας [43], το Δικαστήριο διατύπωσε την άποψή του επί της σημασίας της οικείας υποχρεώσεως έναντι των επιδιωκομένων από την κοινοτική ρύθμιση στόχων [44]. Επειδή, στην υπόθεση αυτή, η παράβαση της υποχρεώσεως δεν είχε πάντως αμφισβητηθεί [45], το Δικαστήριο δεν όφειλε να εξετάσει τα αποδεικτικά στοιχεία.

96. Αν η Επιτροπή όφειλε να αποδείξει συστηματική παράλειψη του κράτους

42 — Απόφαση Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 18, σκέψη 20.

43 — Που παρατέθηκε στην υποσημείωση 30.

44 — Βλ. τη σκέψη 35 της αποφάσεως που προπαρατέθηκε: «Αν οι αρμόδιες αρχές κράτους μέλους παρέλειπαν συστηματικώς να προβούν σε δίωξη των υπευθύνων για τέτοιες παραβάσεις, θα διακυβεύονταν τόσο η διατήρηση και η διαχείριση των αλιευτικών πόρων όσο και η ομοιόμορφη εφαρμογή της κοινής πολιτικής αλιείας».

45 — Αυτό προκύπτει από τη σκέψη 33 της προπαρατεθείσας αποφάσεως.

μέλους, θα έπρεπε να προσκομίσει αρνητική απόδειξη. Υπό το φως των κατ' αρχήν συλλογισμών που προπαρατέθηκαν [46], φαίνεται σκόπιμο να μην απαιτηθεί από την Επιτροπή η διεξαγωγή μιας τέτοιας αποδείξεως.

97. Εν προκειμένω, η Επιτροπή απέδειξε πάντως ότι, καθόλη τη διάρκεια της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας, το Ηνωμένο Βασίλειο, κατά παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από το άρθρο 5 του κανονισμού 2057/82 και από το άρθρο 4 του κανονισμού 2241/87, δεν της είχε κοινοποιήσει καμία πληροφορία σχετικά με ενδεχόμενες διαδικασίες αυτού του είδους. Αντιθέτως, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου επικαλέστηκε μόνο δυσχέρειες που απέρρεαν από το γεγονός ότι τα περισσότερα υπεύθυνα για υπεραλίευση πλοία που έφεραν βρετανική σημαία δεν είχαν ασκήσει τις δραστηριότητές τους στα ίδια χωρικά ύδατα. Με τον τρόπο αυτό, το Ηνωμένο Βασίλειο επικαλείται πρακτική δυσχέρεια, η οποία πάντως, κατά πάγια νομολογία, δεν μπορεί να δικαιολογήσει παράβαση υποχρεώσεως [47].

98. Επίσης, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, κατά το οποίο αποκλειόταν η υποχρέωση ασκήσεως ποινικής ή διοικητικής διώξεως, δεδομένου ότι τα αποδεικτικά στοιχεία ήταν ανεπαρκή κατά το εθνικό δίκαιο. Η εν λόγω απουσία επαρκών αποδείξεων μπορεί πράγματι να αποδοθεί στο γεγονός ότι οι εθνικές αρχές δεν επέβλεψαν επαρκώς τις πράξεις αλιείας και τις σχετικές με αυτές δραστηριότητες, κατά παράβαση των κοινοτικών υποχρεώσεων. Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό καταλήγει τελικώς στο να θέλει κανείς να δικαιολογήσει άλλη παραβίαση του κοινοτικού δικαίου με μια πρώτη παραβίαση.

99. Τέλος, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον μπορούν να ληφθούν υπόψη αποδεικτικά στοιχεία προβληθέντα από τις βρετανικές αρχές με το παράρτημα του υπομνήματός τους ανταπαντήσεως. Η λήψη υπόψη θα μπορούσε πράγματι να αποκλειστεί δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά το οποίο πρέπει να αιτιολογούνται οι καθυστερήσεις. Ως αιτιολογία, η Βρετανική Κυβέρνηση επικαλείται τη βραδεία κίνηση της διαδικασίας, η οποία κατέστησε δυσκολότερη τη συλλογή των πληροφοριών. Αν και τα πραγματικά περιστατικά διαδραματίστηκαν, εν μέρει, πριν από πολύ καιρό, αυτό πάντως δεν μπορεί να εξηγήσει γιατί το Ηνωμένο Βασίλειο δεν εξέτασε το σημείο αυτό ήδη κατά τη διάρκεια της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας. Συνεπώς, η αιτιολογία αυτή φαίνεται ανεπαρκής [48].

100. Συνεπώς, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη το

46 — Συναφώς, βλ. τις παραγράφους 49 επ. ανωτέρω.

47 — Βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 18, σκέψη 23).

48 — Και εδώ πρέπει να γίνει παραπομπή στο άρθρο 10 ΕΚ. Όσον αφορά το περιεχόμενο των κοινοποιηθεισών πληροφοριών, παρατηρείται, μεταξύ άλλων, ότι δεν προκύπτει από αυτό αν ασκήθηκαν διώξεις σε σημαντικό αριθμό περιπτώσεων.

άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82 και το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87, σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, καθόσον δεν άσκησε ποινική ή διοικητική δίωξη κατά των πλοιάρχων των πλοίων που παρέβησαν τις προπαρατεθείσες διατάξεις ή κατά οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τέτοιες παραβάσεις.

V — Τα δικαστικά έξοδα

101. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι το Ηνωμένο Βασίλειο ηττήθηκε και η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα, το Ηνωμένο Βασίλειο πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

VI — Πρόταση

102. Για τους προεκτεθέντες λόγους, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφασίσει ως εξής:

«1) Το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από α) το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1982, περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται από σκάφη των κρατών μελών (για τη χρονική περίοδο μέχρι την 1η Αυγούστου 1987), και από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες (για τη μετέπειτα περίοδο)· β) το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82 και το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87· γ) το άρθρο 9 του κανονισμού 2241/87 και δ) το άρθρο 1,

παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82 και το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, παραλείποντας, όσον αφορά τα έτη 1985 έως 1988 και 1990,

— να καθορίσει τις ειδικές λεπτομέρειες όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που του χορηγήθηκαν,

— να διενεργήσει τις επιθεωρήσεις και τους άλλους ελέγχους που προβλέπουν οι συναφείς κοινοτικοί κανονισμοί,

— να απαγορεύσει προσωρινά ορισμένες αλιείες οσάκις οι ποσοστώσεις είχαν εξαντληθεί,

— (το 1988 μόνο) να λάβει επαρκή μέτρα για την αποφυγή των ανακριβών αναφορών εκφορτώσεως σκουμπριών και

— να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά των πλοιάρχων σκαφών που παραβαίνουν τους κανονισμούς ή κατά οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις παραβάσεις αυτές.

2) Καταδικάζει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.»